

İNSANIN BAGIMSIZ

<"xml encoding="UTF-8?>

İNSANIN BAGIMSIZ BİR TÜR OLMASI TEKAMÜL YOLUYLA AYRI TÜRDEN OLMAMASI ÜZERİNE

Yukarıda okuduğumuz ayetler, bu konuya yeteri derecede cevap vermektedir. Çünkü bu ayetler meni aracılığı ile üremiş mevcut insan neslinin Hz. Âdem ile eşine dayandığını, Hz. Âdem ile eşinin ise topraktan yaratıldıklarını açıklıyor. Buna göre insanlık Hz. Âdem ve eşine dayanırken onların dayandıkları bir benzerleri veya hemcinsleri yoktur.

Onlar orijinal olarak var edilmişlerdir. İnsan varoluşuna ilişkin araştırma yapanlar arasında şimdi şu görüş yaygındır: İlk insan tekâmül yolu ile insan olmuş bir ferttir. Bu faraziye herkes tarafından kabul edilmiş son söz olmamakla ve ilim adamlarının ilgili kitaplarda bu nazariyeye birçok yönü ile itiraz etmiş olmalarına rağmen faraziyenin aslını oluşturan "insan, evrim yolu ile insan olmuş bir hayvandır." nazariyesi, araştırmacıların kabul ettikleri ve insan varoluşuna ilişkin incelemelerin hareket noktası sayılan bir görüştür.

Bu araştırmacılar faraziyelerini şöyle açıklıyorlar: Gezegenlerden biri olan yerküre, güneşten kopmuş bir parçadır. Önceleri sürekli alev saçan ve eriyen bir kitle iken zamanla dış faktörlerin etkisi ile soğumaya yüz tuttu. O sıralar bol yağmurlar alıyor, üzerinde seller akıyor, yüzeyinde denizler, okyanuslar oluşuyordu. Sonra üzerinde birtakım su ve toprak kaynaklı bileşimler oluştu. Bu bileşimlerden su bitkileri meydana geldi.

Bu bitkilerin tekâmül etmeleri ve hayat kırıntıları içermeleri yolu ile önce balıklar ve diğer suda yaşayan hayvanlar, arkasından hem suda hem karada yaşayan uçan balıklar, onların arkasından karada yaşayan hayvanlar, sonra da insan meydana geldi. Bütün bunlar toprak bileşiminin geçirdiği tekâmülle oluştu. Her aşamadaki bileşimin tekâmülü kendi biçimi içinde bir sonraki aşamaya dönüştü. Böylece bitkiden suda yaşayan hayvana, ondan hem suda hem karada yaşayan hayvana, ondan karada yaşayan hayvana, sonra da insana geçildi. Tekâmül süreci bu sırayı izledi.

Bu hususa iyice dikkat edilmelidir.

Bütün bunların delili bu varlıkların yapılarında görülen düzenli kemal, basitten mükemmele doğru aşamalı olarak seyreden düzenli geliş-me ile bazı ayrıntılarda deneyler yolu ile gözlemlenen tekâmüldür. Bu nazariyenin ortaya atılmasının sebebi, söz konusu türlerde beliren özellikleri ve etkileri gerekçelendirmek, açıklamaktır.

Ama özellikle bu fara-ziyeyi ispat eden ve onun dışındaki görüşleri reddeden deliller gösterilememiştir. Üstelik bu türleri birbirinden farklı, aralarında tekâmül bağlantısı olmayan varlıklar olarak kabul etmek ve tekâmülün bu varlıkların kendilerinde değil, durumlarında geçerli olduğunu düşünmek de mümkündür.

Zaten deneylere konu olan da söz konusu türlerin çeşitli durum-larıdır. Nitekim bu türlerin hiçbir ferdinin başka bir türün ferdine dönüş-tüğünü, Meselâ bir maymunun insan olduğunu gösteren hiçbir deney, hiçbir yaşanmış tecrübe yoktur. Sadece bu türlerin bazılarında özellikleri, gerekleri ve arazları alanında tekâmül olduğunu kanıtlayan deneyler vardır.

Bu incelemeyi derinleştirmek için başka bir fırsata ihtiyaç vardır. Buradaki maksadımız, araştırmacıların bazı ilgili meseleleri açıklayabilmek için bu faraziyeyi ortaya attıklarına ve bunu kesin bir delile bağlayamadıklarına işaret etmektir. Buna göre insanın diğer türlerden bağımsız ve ayrı bir tür olduğu yolundaki Kur'an'ın işaret ettiği gerçek hiçbir bilimsel bulgu ile çatışmalı değildir.

İKİNCİ KUŞAK İNSANIN ÜREMESİ

İnsanın ilk kuşağı olan Hz. Âdem ile eşi evlenme yolu ile insan üremesini başlatarak oğullar ve kızlar (erkek ve kız kardeşler) dünyaya getirdiler. Bu kardeşler aralarında evlenerek mi, yoksa başka bir yolla mı ürediler? "Ve ikisinden birçok erkek ve kadın türetip-yaydı." ifadesinin zahirî anlamı yukarıda yapılan açıklamasında görüldüğü üzere mevcut insan neslinin Hz. Âdem ile eşine dayandığını, bu konuda bu çifte erkek veya dişi hiçbir varlığın katkısı olmadığını belirtmektedir.

Kur'an-ı Kerim üreyip yeryüzüne dağılma eyleminde bu çiftten başkasının rol aldığına değinmiyor. Eğer bu süreçte bu çiftten başka bir canlının katkısı olsaydı, Kur'an-ı Kerim "İkisinden ve başkalarından türetip-yaydı." der veya duruma uygun düşecek başka bir ifade

kullanırdı. İnsan üremesinin başlangıcını sadece Hz. Âdem'e ve eşine hasretmenin, onların oğulları ile kızları arasında evliliklerin meydana gelmesini gerektirdiği bilinen bir gerçektir.

Kardeşlerin birbirleri ile evlenmelerine ilişkin İslâm'da varolan ve bize gelen bilgilere göre eski şeriatlerde de mevcut olan yasak hükme gelince, bu hüküm maslahat ve zarara bağlı bir teşriî hükümdür, yoksa değişmesi mümkün olmayan bir tekvinî hüküm değildir. Bu konuda dizginler yüce Allah'ın elindedir. O istediğini yapar ve dilediği hükmü verir. Zaruret gereği ile bir gün bu uygulamayı serbest ilan ederken başka bir gün ihtiyaç kalmadığı ve toplumda fuhşun yayılmasına yol açtığı gerekçesi ile onu yasaklayabilir.

Bazıları bu uygulamanın insan fıtratı ile ve Allah'ın peygamberlerine ilettiği fitrî dinin hükümleri ile bağdaşmayacağını ileri sürüyorlar. Yüce Allah, insanlar için ortaya koyduğu dinin fıtrata uygunluğunu şöyle anlatıyor: "Ey Muhammed, Allah'ı bir bilici olarak yüzünü doğruca dine çevir. Allah'ın yaratma kanununa uygun olarak dine dön ki, O insanları ona göre yarattı. Allah'ın yaratması değiştirilemez. İşte doğru din budur."

(Rum, 30) Söz konusu uygulamanın fıtrata aykırı olduğu yolundaki görüş dayanaksız ve geçersizdir. Çünkü insan fıtratı bu uygulamayı yani kardeşlerin birbirleri ile cinsel ilişki kurmaları uygulamasını sırf tiksindirici bulduğu için reddedip yerine başka tür bir uygulama önermiyor. Fıtratın onu reddetmesi,

onu nefretle karşılaşmasının asıl gerekçesi bu uygulama yüzünden toplumda fuhşun ve ahlâksızlığın yayılması, iffet içgüdüsünün etkisini yitirip ortadan kalkmasıdır. Hep biliyoruz ki, bu tür cinsel ilişkiye günümüz toplumlarında ah-lâksızlık ve fuhuş düşkünlüğü damgası vurmak uygundur. Ama yüce Allah'ın yaratma kanununun gereği olarak sadece erkek ve kız kardeşlerin varolduğu ve yüce Allah'ın bunların çoğalıp yeryüzüne dağılmalarını dilediği o günün toplumuna böyle bir damga vurmak uygun değildir.

İnsan fıtratının söz konusu uygulamayı içgüdüsel bir tiksinti ile reddetmediğinin delili şudur: Bu uygulama tarihin anlattığına göre yüzyıllarca Mecusiler arasında geçerli olmuş, anlatıldığına göre Rusya'da yasal bir hâl almış ve batıda yasal evlilik dışı ve kanuna dayalı olmayan bir ilişki biçimi olarak günden güne yayılmaya başlamıştır. [2]

Şöyle denilebilir: Bu uygulama tabiat kanunlarına terstir. Bu kanunlar, insanın kendini mutlu etmek için toplum oluşturduğu günlerin öncesinde geçerli olmuş doğal kurallardır. Çünkü aile içinde kardeşler arasında geçerli olan kaynaşma ve sıkı yakınlık biçimi, onların arasında aşk duygularının ve cinsel ilişki kurma arzusunun yeşermesine engel olur. Buna ünlü bir hukuk bilgini olan Fransız Montesquiu "Kanunların Ruhı" adlı eserinde değinmiştir.

Cevabım şudur: Bir defa bu görüş, az önce açıkladığımız üzere, doğru değildir. İkinci olarak bu görüş, sadece bu uygulamaya zorunlu olarak ihtiyaç duyulmadığı durumlarda geçerlidir ve doğal olmayan mevzu kanunların korunması gerekli olan toplumsal maslahatı koruyamadığı ve toplumda yaşayan fertlerin mutluluğunu sağlayamadığı durumlara mahsustur. Yoksa günümüzün hayatında uygulanan kanunların ve geçerli olan prensiplerin çoğunluğu doğal değil, toplumun ihtiyaçlarının ürünü olan mevzu kanunlardır.

[1]- Bu günlerde gazetelerde bir gurup doktorun insanın deri rengini değiştiren, meselâ siyah deri rengini beyaza dönüştüren bir ilâç formülü keşfettiklerini yazdılar.

[2]- Avrupa ve Amerika'nın sözde uygar toplumlarında son zamanlarda revaç bulan uygulamalara göre kızlar evlilik öncesinde ve yasal evlenme yaşına girmeden önce bekâretlerini gideriyorlar. İstatistik verilere göre bu işlem kimi zaman kızların babaları ile erkek kardeşleri tarafından gerçekleştiriliyor.